

**Kazatel:** Josef Hurta

**Písně:** 141, 577, 441, 450

**Čtení:** 1Kr 18, 30 – 38

**Text: J 1, 19 – 28** *Toto je svědectví Janovo, když k němu Židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: "Kdo jsi?" Nic nepopřel a otevřeně vyznal: "Já nejsem Mesiáš." Znovu se ho zeptali: "Jak to tedy je? Jsi Eliáš?" Řekl: "Nejsem." "Jsi ten Prorok?" Odpověděl: "Ne." Řekli mu tedy: "Kdo jsi? At' můžeme přinést odpověď těm, kdo nás poslali. Za koho se sám pokládáš?" Řekl: "Jsem hlas volajícího na poušti: Urovnejte cestu Páně – jak řekl prorok Izaiáš." Ti vyslaní byli z řad farizeů. Otázali se ho: "Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš ani Eliáš ani ten Prorok?" Jan jim odpověděl: "Já křtím vodou. Uprostřed vás stojí, koho vy neznáte – ten, který přichází za mnou; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u jeho obuvi." To se stalo v Betanii, na druhém břehu Jordánu, kde Jan křtil.*

Poslední dvě adventní neděle se soustředí na postavu Jana Křtitele, který je označován za Ježíšova předchůdce. Jan byl výrazná kazatelská postava. Dokonce vzbudil pozornost u čelních představitelů židovského náboženství, kteří k němu posílají jakousi komisi, která má zjistit, co je zač. Ježíš v této chvíli zatím ještě není na scéně. Ještě zůstává v ústraní. Proto je Jan Křtitel v této chvíli přirozeně výraznější postavou než dosud neznámý Ježíš. A tak se kněží obracejí s otázkou na Jana: „Kdo jsi?“

Jan se ocitá situaci, do které se později dostává i církev. I na církev se v budoucnosti soustředí více pozornosti než na samotného Krista. Ale naším úkolem je vydávat svědectví o Ježíši, podobně jako Jan Křtitel. Máme kázat Krista, a ne strhávat pozornost na sebe. Nicméně veřejnost se setkává nejprve s námi, kteří máme s Kristem co do činění.

Otázka, kterou dostává Jan Křtitel je jasná: „Kdo jsi?“ Vztaženo na církev, je to otázka po naší identitě. Kdo jsme? Zájem o církev nám sice může lichotit, ale nesmíme podlehnout pokušení, že jde v první řadě o nás. Nejde o to, aby lidé vstupovali do církve, nejde o to, aby nás bylo víc, abychom měli v tomto světě vliv, moc a patent na pravdu. V minulosti církev tomuto pokušení nejednou podlehla. Ale Jan Křtitel i v záři reflektorů dokázal vyznat: „Já nejsem Mesiáš. Já nejsem žádný váš Spasitel. Já pouze ukazuji ke Kristu.“ Nepopřel své určení, totiž že je pouhým připravovatelem cesty pro příchod Mesiáše. Kněží a levité mu tedy navrhuji možnosti, jakési nálepky, jakou funkci ve nebo představu naplňuje. Zeptali se ho: „Jak to tedy je? Jsi Eliáš?“ Jan řekl: „Ne, nejsem!“ Řekli mu tedy potřeť: Jsi ten Prorok? Odpověděl: „Ne!“ Tak trochu to připomíná Ježíšovo trojí pokušení na poušti. Janu Křtiteli kněží nabízejí známé a očekávané funkce a tituly ze Starého zákona. Něco, čím by si ho mohli zaškatulkovat, zařadit a podle tohoto předobrazu posuzovat. Úplně stejně to dělají lidé s církví. Mají o křesťanech a o církvi své stereotypní předsudky a mají jasno v tom, jak má podle jejich představ církev vypadat. Že má působit starobyle, že křesťané mají mít konzervativní názory a společenskou úlohu církve si lidé představují jako nějakou sociální službu.

Jan Křtitel ale odmítá naplňovat lidské představy a předsudky. Odmítá se stylizovat do role, kterou mu přisoudí lidé. I církev je tu především proto, aby sloužila Ježíši Kristu a plnila jeho přání: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“ To je to poslání, které tu na světě jako církev máme. Ne získávat prvoplánově nové členy, ani se chtít zavděčovat lidem nebo posluhovat tomuto světu, ale volat lidi ke Kristu. Být hlasem uprostřed pouště.

Tuto roli, být hlasem, si přisvojil také Jan Křtitel. On říkal: Já jsem pouhý hlas. To jediné je na mě důležité. Že vyřizuji Boží slovo. Dokonce hlas ani není vidět. Hlas není postava, osoba, není to člověk. Hlas je určité sdělení. Sdělení, mající jasný obsah, který se dá nějak uchopit a pojmout. Důležité je, co ten hlas říká. A jestliže Jan sám sebe pokládá za pouhý hlas, pak to znamená: Moje osoba není až tak důležitá. Je jedno, kdo jsem já, důležité je to, co říkám.

Ani my si nesmíme hrát na Spasitele. Naším úkolem je zviditelňovat Krista a jeho dílo. Jan na jiném místě říká: On musí růst, já však se menšit. Není třeba zviditelňovat sebe a své skutky. Ano, říká se, že máme svědčit svým životem. Ale sebe jen stěží můžeme dávat lidem za vzor. Spíše máme ukazovat, jak je Bůh dobrý, když přijímá mezi své děti dokonce i nás, hříšníky, kteří nedovedou žít vzorně. Jan vyznal: Na mě nehleďte. Já to nejsem, kdo vás může spasit. Já křtím vodou, ale už nemohu nikoho pokřtít v Duchu svatém. Nemohu nikomu vštípit do srdce víru. Nemohu něčí srdce zapálit pro Krista. To je Boží dílo. A jestliže to není Bůh sám, kdo v nás zapálil víru, pak naše víra nemá cenu. Pak jsme uvěřili jen nějakému člověku, kazateli, rodičům, příteli, ale ne Bohu. Věřit Bohu, znamená milovat Boha celým svým srdcem. Ale není v lidské moci způsobit, aby se někdo do někoho zamiloval. Milujeme Boha jen proto, že on si zamiloval nás a pro nás obětoval svého jediného Syna. My nejsme a nikdy nebudeme těmi, kdo zapalují lidská srdce ohněm Ducha svatého. I kdybychom měli mezi sebou ty nejohnivější kazatele. My jsme vždy jen u-kazatelé na Krista.

Jan Křtitel proto skromně říká: Já to nejsem. On se nechce připodobnit ani tomu k proroku Eliášovi, který také pouze připravoval místo pro Boží působení. Eliáš, jak jsme četli, pouze připravil všechno potřebné, opravil pobořený Hospodinův oltář, narovnal dříví, připravil oběť. Ale zapálit to musel Hospodin. Všechno, co církve dělá, je jen jakousi přípravou, urovnáváním cesty někomu, kdo pak přijde, jenom škrtne a celé to zapálí svým Duchem. I na našich bohoslužbách je ze všeho nejdůležitější, že je mezi námi Kristus. To je důležitější než kdo a jak zrovna káže.

A tak i my se máme ptát především po Ježíši. Kdo že je to ten Pán, o kterém se tu káže. Kde ho mohu najít. Jak v něho mohu uvěřit. Jak mi může pomoci. Jak se s ním mohu setkat. Jsme takto zvědaví na Ježíše? Vyptáváme se na něho? Nebo nás zajímá něco úplně jiného?

Milí přátelé, je třetí adventní neděle. Vánoce už klepou na dveře. Ve skutečnosti klepe na dveře Kristus a čeká, až mu otevřeme a vpustíme si ho do svého života.

**Modlitba:** *Pane Ježíši Kriste, uť nás dávat ti prostor ve svém životě a v životě těch, kdo jsou kolem nás. Amen.*

**Přímlovná modlitba:** *Pane náš, Ježíš Kriste, přijď a proměňuj nás k obrazu svému. Lidem nepokojným a rozštěkaným dej svůj pravý a hluboký pokoj. Lidem dezorientovaným ukaž pravé hodnoty tvého království. Lidem samolibým ukaž, čím si mohou nechat od tebe posloužit. Lidem smutným vlej do srdce svou radost. Lidem zavrženým zjev svou lásku. Nemilosrdným dej zakusit své milosrdenství. Zklamáním dodej naději. Nedůvěřivým vrať víru. Zraněné uzdrav, zmatené navrať na správnou cestu. Nám všem hříšným dej své odpuštění. Amen.*